

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.370/2013/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év január hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ítéletet:

Az emberölés büntette miatt **I.r. vádlott és társai** ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év június hó 21. napján kelt 4.B.1469/2012/82. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekményt felbujtóként elkövetett emberölés büntettének (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ és j./ pont),

A II.r. vádlott cselekményét emberölés büntettének (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ és j./ pont) minősíti.

Az I.r. és a II.r. vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottakat egyéenként 2000-2000 (kettőezer-kettőezer) Ft vagyonekobzásra is ítéli.

A Bj.17/2013. számú bűnjeljegyzékben szereplő 56. tétel alatti női sportcipőt és 57. tétel alatti csőfogót a III.r. gyanúsított **örökösének** rendeli kiadni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az I.r. vádlott tartózkodási helye megszűnt.

A vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 19.920 (tizenkilencezer-kilencszázhusz) Ft forint bűnügyi költségből I.r. vádlott 8880,- (nyolcezer-nyolcszáznyolcvan) Ft-ot, míg a II.r. vádlott 11.040 (tizenegyezer-negyven) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék 2013. június hó 21. napján kelt ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét emberölés bűntettében [Btk. 166. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) és j) pont] mint felbujtó, a II. r. vádlott bűnösségét emberölés bűntettében [Btk. 166. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) és j) pont] mint tettes állapította meg. Az I. r. vádlottat és a II. r. vádlottat ezért 20 - 20 év fegyházbüntetésre és 10 - 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett mindkét vádlott tekintetében az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője enyhítésért, míg a II. r. vádlott felmentés érdekében, védője enyhítés céljából élt fellebbezéssel.

Az I. r. vádlott a Fővárosi Ítéltáblához 2013. október hó 21. napján érkezett (5. alszám alatti) beadványában kérte, hogy a bíróság az I. és II. számú tanúk személyét nevezze meg, továbbá előadta, hogy csak abban érzi magát bűnösnek, hogy a rendőrséget nem értesítette. A sértetti lakásba a bűncselekmény elkövetésekor be sem ment - állítása szerint - így nem is bíztathatta a II.r. vádottat, hogy üsse a sértettet.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1216/2012/3. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az első fokon eljáró törvényszék a bizonyítást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és a cselekményük minősítése is törvényes. Az ügyészi álláspont szerint a hiánytalanul számba vett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembe vételével kiszabott fő- és mellékbüntetés megfelelő, lényeges enyhítése egyik vádlottnál sem indokolt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét hagyja helyben.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen előadta, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget. Álláspontja szerint az I. r. vádlott a cellatárssal folytatott beszélgetés során kiszínezte a történetet, így a II. számú tanú által elmondottak nem vehetőek figyelembe. A büntetéskiszabási körülmények körében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe: az I. r. vádlott kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni. Hozzátette, hogy az új Btk. alkalmazása indokolt védencével szemben.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, a tényállás nincs kellően felderítve, és ellentétes az iratok tartalmával, továbbá az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett

eleget. Hangsúlyozta, hogy az orvosszakértői álláspont szerint a sértett halálának bekövetkezéséhez elegendő volt gyengébb fizikumú elkövető által okozott erő kifejtés, ezért nem feltétlenül a II. r. vádlott fejtette ki az ölési magatartást. A II. r. vádlott védőjének álláspontja szerint abban az esetben, ha elfogadjuk, hogy a II. r. vádlott bántalmazta az idős sértettet, az egyenes ölési szándék akkor sem állapítható meg. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, míg másodlagosan utalt arra, hogy az új Btk. alkalmazása indokolt a védencével szemben.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat fenntartva úgy nyilatkozott, hogy a védelmi fellebbezéseket aplainak tartja. Előadta, hogy a vádlottak próbálták a felelősségüket csökkenteni, illetve a másokra hárítani, de azt beismerték, hogy az idős asszony lakásához mentek. Az ügyész kiemelte, hogy a II. számú tanú az I. r. vádlottól szerezte az információit, a tanúvallomások alkalmasak az ítéleti tényállás alátámasztására. Kifejtette, hogy a vádlottak a sértett sérelmére elkövették a magánlaksértés bűntettét is, aminek a megállapítására magánindítvány hiányában nem kerülhetett sor. Az ügyész is arra tett indítványt, hogy mindkét vádlott tekintetében a Fővárosi Ítéltábla az új Btk. rendelkezéseit alkalmazza.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni, míg a II. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy az I. r. vádlott az elmeszakértői vizsgálat során tett nyilatkozatában magára vállalta az ölési cselekmény elkövetését.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor néhai (I. r. vádlott férje) a nyomozás során tett tanúvallomását a tárgyalás anyagává tette és azt bizonyítékként értékelte. Az iratokból egyértelműen megállapítható, hogy néhai (I. r. vádlott férje) az elkövetéskor és a nyomozati szakban tanúkénti kihallgatásakor is az I. r. vádlottal hozzátartozói viszonyban állt, annak házastársa volt. Ennek folytán I. r. vádlott férjét a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontja alapján az I. r. vádlottal szemben fennálló hozzátartozói viszonyra tekintettel a tanúvallomás megtételében mentességi jog illette meg. A tanú a nyomozás során ezen mentességi jogával nem élt és a törvényes figyelmeztetéseket követően vallomást tett. A bírói szakban azonban az I. r. vádlott férje az elhalálozására tekintettel tanúként már nem volt kihallgatható, így a vádemelést követően a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt mentességi jogára nem volt figyelmeztethető. Figyelemmel arra, hogy a tanú a bírósági eljárásban nem volt nyilatkoztatható a mentességi joga tekintetében, ezért a nyomozás során tett vallomása ezen nyilatkozat beszerzése nélkül bizonyítékként nem vehető figyelembe. A Be. 296. § (3) bekezdése szerint ha a tanú a tárgyaláson a mentességi jogával él, a korábban tett vallomása nem ismertethető és nem olvasható fel. Ez utóbbi törvényi rendelkezésnek megfelelő nyilatkozat beszerzésére (I. r. vádlott férje) tanú elhalálozása folytán nem kerülhetett sor.

Mindezekre tekintettel, figyelembe véve a Be. 84. §-ában foglaltakat is, a Fővárosi Ítéltábla I.r. vádlott férje tanú nyomozás során tett tanúvallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette. A fenti eljárási szabálysértés azonban a Be. 375. § (1) bekezdésére figyelemmel nem minősült olyan eljárási szabálysértésnek, amely akár az I., akár a II. r. vádlott tekintetében az ügy érdemét jelentősen befolyásolta volna. I.r. vádlott férje tanúvallomásának kirekesztése folytán az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel még részben sem vált felderítetlenné, tekintettel arra, hogy Bari József tanú által előadottakat más, perrendszerűen a bizonyítás anyagává tett bizonyíték, így különösen tanú1. és tanú 2. vallomása, valamint I. és II. számú tanúk nyilatkozatai pótolták.

Egyebekben az elsőfokú bíróság maradéktalanul perrendszerűen folytatta le az elsőfokú bírósági eljárást.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. Törvényesen járt el, amikor az I. r. és a II. r. vádlottak a vád tárgyává tett cselekmény tekintetében egybevágó és más hitelt érdemlő bizonyítékokkal alátámasztott nyilatkozatait fogadta el a történeti tényállás alapjául.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát támadó vádlotti és védői észrevételekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni. Az elsőfokú bíróság helyes mérlegeléssel utalt arra, hogy az ítéleti tényállás lényegét tekintve az I. és II. r. vádlottak nyilatkozatai alapján is megállapítható. Az I. r. vádlott a nyomozati iratok 1211-1213. oldalig rögzített gyanúsítottként tett vallomásában a később vád tárgyává tett cselekményt az egyéb aggálytalan bizonyítékokkal alátámasztott módon mondta el, csupán saját szerepét kisebbítette. Az I. r. vádlott a tárgyaláson élt a hallgatás jogával, csupán egyes nyilatkozatokra tett észrevételeket. A II. r. vádlott a nyomozás során először teljes körűen tagadta a cselekmény elkövetését, azt is vitatta, hogy a helyszínen járt volna, majd szintén saját szerepét kisebbítve, de még a sértett bántalmazását is elismerve beismerő vallomást tett, továbbá az I. r. vádlottat is terhelte. Úgy nyilatkozott, hogy az idős sértettet pusztá kézzel ütötte meg, miután az ágyából felkelt, és ő pedig attól félt, hogy miután az ágy előtt feküdt a sértett rá fog lépni. A nyomozás során beszerzett és a tárgyaláson szóban kiegészített igazságügyi orvosszakértői bizonyítás eredményeképpen az vált kétséget kizáróan megállapíthatóvá, hogy a II. r. vádlott nyilatkozatából csupán a bántalmazás ténye fogadható el, ugyanis az orvosszakértői vélemény szerint a sértett halálát előidéző bántalmazásra a sértett fekvő helyzetében került sor, a pusztá kézzel, eszköz nélküli bántalmazás pedig teljességgel kizárt (nyomozati irat III. kötet 1337. oldal II.r. vádlott gyanúsítottai vallomás, nyomozati irat 487. oldal és 38. tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal igazságügyi orvosszakértői vélemény). A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint már önmagukban a fenti adatok alkalmasak voltak az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alátámasztására. A fenti bizonyítékokkal alátámasztott ítéleti tényállás megállapítása során azonban további, az I. és II. r. vádlottak bűnösségének kimondása irányába mutató, perrendszerűen értékelhető bizonyítékok álltak az elsőfokú bíróság rendelkezésére. Helyesen utalt az elsőfokú

bíróság e körben tanú1. és tanú2. allomására, amelyek elsősorban az idős sértett védekezésre képtelen állapotának alátámasztására voltak alkalmasak, míg a minősített emberölés megvalósítása és az elkövetői alakzatok megállapítása terén az I. és II. számú tanú, valamint tanú2. nyilatkozatai szolgálhattak alapul. A II. számú tanú az I. r. vádlott előzetes letartóztatása során annak zárkatársa volt. A II. számú tanú lényegét tekintve az ölési cselekményt és annak előzményeit az ítéleti tényállásban foglaltakkal azonos módon adta elő. Az I. r. vádlott a II. számú tanú vallomása csupán azt az észrevételt tette, hogy valóban elmondta ezeket a zárkatársának, de ekkor hazudott neki (57. számú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldaltól, továbbá 21. oldaltól). Az I. r. vádlott bírói szakban tett észrevételében tehát nem tette kétségesse a II. számú tanú más bizonyítékkal is megerősített vallomását.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott és az az alábbi kiegészítéssel és helyesbítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

- A III.r. gyanúsítottal szemben a nyomozást a nyomozóhatóság 2012. július hó 4. napján megszüntette tekintettel arra, hogy a nevezett személy 2012. április hó 18. napján elhalálozott.
- Az elsőfokú ítélet 9. oldalának 11. pontjában megjelölt sértetti sérülés nem a bántalmazáskor keletkezett, a II. r. vádlott cselekvőségével nem hozható összefüggésbe (nyomozati irat 487. oldal, orvosszakértői vélemény).

A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján a fenti módon helyesbített, illetve kiegészített ítéleti tényállás teljes körűen megalapozottá vált, ezért a Be. 351. § (1) és a Be. 352. § (2) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárásban eredményesen nem volt támadható.

A Fővárosi Törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére a terhükre rótt cselekmény tekintetében.

Az időközben bekövetkezett büntető anyagi jogszabály-változásokra figyelemmel a vádlottak terhén megállapított bűncselekmény minősítése változtatásra szorul.

A Fővárosi Ítéltábla a 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 2. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján az elbíráláskor hatályos új büntetőtörvénykönyvet alkalmazta, mivel az alábbiakban részletezett indokok szerint e törvény alapján a vádlottak terhére rótt cselekmények enyhébben bírálandóak el.

A Fővárosi Ítéltábla az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekményt a Btk. 14. § (1) bekezdésére figyelemmel felbujtóként elkövetett, a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) b) és j) pontja szerint minősülő, nyereségvágyból, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének, míg a II. r. vádlott cselekményét szintén a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és j) pontja szerint minősülő, nyereségvágyból, védekezésre képtelen személy

sérelmére elkövetett emberölés büntettének minősítette. A Fővárosi Törvényszék helyes jogi indokát adta az 1978. évi IV. törvény szerint is kétszeresen minősülő életelleni bűncselekmény mindkét vádlott terhére történő megállapításának. Törvényesen hivatkozott az elsőfokú ítélet meghozatalakor még hatályban lévő Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvére, ez csupán azzal egészítendő ki, hogy a fenti irányelv helyébe lépő 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat II. pontjában foglalt jogelvekkel is összhangban áll a cselekmények jogi minősítése és annak jogi indokolása. E körben törvényesen fejtette ki a törvényszék, hogy az I. r. vádlott bár a dolog elvételében részt vett, azonban a nyereségvágyból elkövetett emberölés nem összetett bűncselekmény, ennél fogva társtettesseget kizárólag a dolog elvételben való közreműködés nem alapozza meg. E minősített eset társtettese csak az lehet, aki magában az ölésben társtettesként részt vesz, ezért a II. r. vádlott - mint tettes - ölési cselekmény elkövetésére irányuló szándékát kiváltó magatartása miatt az I. r. vádlott felbujtásként értékelhető cselekményt valósított meg. A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletének 37. oldalán írt jogi indokolására figyelemmel rámutat arra, hogy ugyanazon elkövető által, ugyanazon bűncselekmény elkövetése során, különböző elkövetői alakzatban kifejtett magatartások közül - a látszólagos anyagi bűnhalmazat kiküszöbölésére vonatkozó szabályok folytán - mindig csupán a legsúlyosabb elkövetői alakzat állapítható meg. Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. vádlott önállóan nem értékelhető bűnsegédi magatartását a jogi minősítés során nem vette figyelembe és csupán a felbujtói bűnrészességet róta a terhére, tekintettel arra, hogy a súlyosabb megítélés alá eső felbujtói elkövetői alakzatba az enyhébb bűnsegédi magatartás beleolvad. A Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pontjában, valamint a 3/2013. Büntető jogegységi határozat II. pontjában foglaltakra figyelemmel törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményét védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetettnek is. E minősítő körülmény akkor róható fel, ha a sértett védekezésre képtelensége az elkövetőtől vagy elkövetőktől függetlenül állt elő, vagy azt az elkövető az ölési szándék kialakulását megelőzően idézte elő. Jelen ügyben megállapítható, hogy az idős sértett helyzeténél, állapotánál fogva véglegesen képtelen volt az ellenállás kifejtésére. Ezt az állapotát nem az elkövetők idézték elő, hanem az idős korára és betegségeire figyelemmel állt fenn.

A megváltoztatott jogi minősítés szerinti bűncselekmény miatt a vádlottakkal szemben kiszabható büntetés úgy az elkövetéskori, mint a másodfokú elbíráláskori büntető törvénykönyv szerint azonos tartamú. A 2011. április 24. napján történő elkövetésre figyelemmel még abban sincs különbség a két büntető törvény között, hogy mindkét esetben a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a büntetési tétel középértéke szerinti büntetés az irányadó. A másodfokú elbíráláskor hatályos Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja azonban - szemben az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseivel - a kiszabott szabadságvesztés büntetéséből 2/3-ad rész kitöltését követő napon már lehetővé teszi a feltételes szabadságra bocsátást. Az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése alapján erre - a fegyház fokozatra figyelemmel - a büntetés 4/5-öd részének kitöltését követően lett volna csak lehetőség.

A Kúria 4/2013.(X.14.) BK. véleménye alapján pedig a határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti *elbírálás fogalmába tartozik*. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében a súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomó részt helyesen sorolta fel. Megalapozottan döntött, amikor az I. r. vádlott javára enyhítő tényezőként nem vette figyelembe a kiskorú gyermeke eltartására való kötelezettségét, mivel szemben a védő által felhozottakkal, önmagában a tartási kötelezettség enyhítő körülményként nem vehető figyelembe abban az esetben, ha a kiskorú tartásáról a vádlott nem gondoskodik. Jelen esetben is ezért nem állapítható meg a fenti enyhítő körülmény, mivel az I. r. vádlott már előzetes letartóztatását megelőzően sem gondoskodott kiskorú gyermekeiről. Mindkét vádlott tekintetében további súlyosító körülmény az ittas állapotban történő elkövetés. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett bűnösségi körülményekre figyelemmel a Fővárosi Törvényszék mindkét vádlottal szemben igen enyhe, a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérésére nem szükségképpen alkalmas büntetést szabott ki, amikor a vádlottakat határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélte. Az idős korú, védekezésre képtelen sértett sérelmére az előre kiterveltség határát súroló módon, éjjel, nyereségvágyból elkövetett életelleni bűncselekmény elkövetőivel szemben a büntetési célok határozatlan tartamú szabadságvesztés kiszabásával lettek volna elérhetőek. A Be. 354. § (1) bekezdésére figyelemmel - ügyészi fellebbezés hiányában - a súlyosítási tilalom folytán a vádlottakkal szemben a kiszabott szabadságvesztés súlyosítására nem kerülhetett sor a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság által törvényes indokok alapján kiszabott közügyektől eltiltás a Btk. 61. és 62. §-án alapul.

A Fővárosi Törvényszék a büntető törvény kötelező rendelkezése ellenére elmulasztott rendelkezni a vagyonelkobzásról. A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján vagyonelkobzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett, míg a Btk. 75. § (1) bekezdés a) pontja alapján a vagyonelkobzást pénzüsszegben kell kifejezni, ha vagyon már nem lelhető fel. Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a vádlottakkal szemben egyenként 2.000-2.000 forint vagyonelkobzást is alkalmazott.

Az elsőfokú bíróság járulékos rendelkezései túlnyomó részben törvényesek, azt csupán a bűnjelekről való rendelkezés körében annyiban kellett pontosítani, hogy a másodfokú ítélet rendelkező részében megjelölt két bűnjelet III.r. gyanúsított örökösének kell kiadni.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. §

(1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az I. r. vádlott tartózkodási helye - a másodfokú nyilvános ülésen beszerezett adatok alapján - megszűnt.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (2) bekezdése alapján rendelkezett mindkét vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig az előzetes letartóztatásban eltöltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2014. év január hó 21. napján

. Lassó Gábor sk..

Ujvári Ákos sk..

Révész Tamásné sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 4.B.1469/2012/82. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2.Bf.370/2013/9. számú ítéletében írt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében, 2014. január hó 21. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. január hó 21. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő